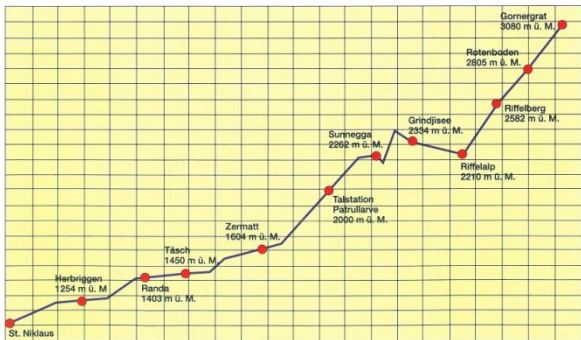


Zermatt Marathon

Patřím k těm dvanácti stovkám běžců, kteří se zúčastnili prvního ročníku Zermatt Marathonu v roce 2002, a musím se přiznat, že to byl pro mě nezapomenutelný zážitek. Už samotný příjezd do Zermattu vás přenesení do jiného světa. Auto musíte nechat na parkovišti vzdáleném asi deset kilometrů a dál se dostanete pouze vlakem. Po vystoupení z vlaku se ocitnete mezi malebnými domky a luxusními obchody uprostřed překrásné scenérie velehor. Po ulicích jezdí jen koňské potahy a pár obslužných elektromobilů. Nás tam přivítalo až neuvěřitelně krásné slunečné počasí s blankytnou oblohou. Všechno jakoby jiskřilo a vyzývalo k radování. Fotografie Materhornu, které jsme pořídili, nemají snad ani mnohé cestovní kanceláře - prostě pohádka. Procházeli jsme se po okolí a těšili se na 29 čtyřtisícovek včele s Monte Rosou, Breithornem a Materhornem, které slibovali pořadatelé shlédnout během závodu, a zároveň jsme přemýšleli, jaký ochranný faktor opalovacího krému zvolit proti spálení od sluníčka.



Časné ráno před maratónem nás, ale postavilo do nové situace. Vzbudilo nás něco, co jsem zpočátku považoval za letecký útok. Nekonečné salvy, ořesy a záblesky. Prostě bouřka v horském údolí! Po prvním šoku jsme fascinovaně hleděli na siluetu Materhornu, který byl, v tom řádění živlů, nepopsatelně nádherný. Na start jsme odjízďeli pod zamračeným nebem a za stálého deště (kdeže opalovací krémy jsou). Při startu se počasí trochu umoudřilo a tak jsme mohli přesně v 9:07 (maratón, nemaratón vlaky ve Švýcarsku jezdí přesně a mají přednost) vyrazit na trať. Vzduch byl příjemně chladivý. Zdánlivá idyla skončila na metě půlmaratónu. Nebe se doslova otevřelo a já měl pocit, že těch údajných 70% vody v lidském těle je jen velmi podhodnocený odhad. Před námi bylo stoupání na Sunneggu, Riffelalp až na Gornergrat ležící v nadmořské výšce 3 089 metrů. V součtu to znamenalo výškový rozdíl 2 189 metrů!



Ve stoupání to na horských stezkách „jen“ prokluzovalo, ale při (naštěstí nepočtených) sebězích šlo doslova o zdraví. Asi 6-7 kilometrů před cílem konečně přestalo pršet - a začal padat sníh!!! Pro nás je to v červenci hodně nezvyklé, a když navíc máte na sobě pouze totálně promoklé tričko a trenky, je to na pováženou. Lidský mozek má naštěstí pro tyto situace „nouzový“ režim. Prostě začne řídit jen ty důležité funkce, které jsou nezbytné pro přežití. Díky tomu jsem běžel a jen podprahově vnímal, že je zima a že je to pořád do kopce... Ze zbytku trati mám jen dva mozky zaznamenané zážitky. Nejdříve jsem podklouzl a zavrával. V tom mně někdo postrčil a vrátil mi stabilitu. Chtěl jsem tím směrem poděkovat, ale když jsem se ohlédl, nikdo tam nebyl! Až po chvíli mi došlo, že se mám podívat na druhou stranu. A tam se smál můj „zachránce“. Trochu mně z toho zamrazilo. Další, a pro mne asi nejsilnější zážitek v životě, nastal v okamžiku, kdy jsme podbíhali železniční trať. V náspu byl nahrubo vylámaný tunel a ten byl vevnitř osvětlený zářivkami. Běžel jsem v tu chvíli úplně sám. Sněžilo, byla mlha a všude okolo vládlo takové divné ticho. Když jsem v tom zvláštním šeru uviděl osvětlený průzor, okamžitě jsem si vzpomněl na lidi, kteří už byli, jak se říká, na druhém břehu, ale podařilo se je ještě zachránit. Všichni pak ten „konektor na věčnost“ popisovali přesně takhle! Vbíhal jsem do toho tunelu v panické hrůze, s knedlíkem strachu v krku a bušením krve ve spáncích. Poslouchal jsem ozvěnu mlaskajících, mokrých bot, tlukot mého srdce a možná ještě něco dalšího... Patnáct, dvacet metrů a bude to za mnou! Ale ouha, říká se světlo na konci tunelu. Tady ale byla na konci tunelu tma! Kdybych byl spisovatel, napsal bych, že mně to uklidnilo, protože do nebe



nepatřím a v pekle bude konečně teplo. Jsem ale jen prostý smrtelník a tak jsem se strašně bál... Nebe ani peklo, se na konci nekonalo a tak jsem musel běžet dál. V mlze byla stále slyšet hudba z cíle, ale bylo to pořád hrozně daleko. O to víc mně překvapilo, když jsem vyběhl další terénní vlnu a uviděl jsem cíl. Stáli tam dva chlapi v péřových bundách a beranicích. Chvilí jsem jim zmrzlýma rukama a nearticulovanými zvuky dával najevo, že si ten útržek ze startovního čísla opravdu budou muset oddělit sami. Pak jsem zamířil k nedalekému stanu, kde jsem tušil konečně teplo a klid. Tam se ke mně vrhly tři ženy, gratulovaly mně a ptaly se, jakou velikost trička bych chtěl. Napadala mně spousta velmi drsných slov, ale vydal jsem se ze sebe jen „LLLL“.

Když jsem pak hledal svoji tašku, zjistil jsem, že se několik přepravek s bagáží cestou vysypalo. Přebíral jsem tu horu bágů a na dotazy jak ten můj vypadá, jsem zmrzle odpovídal „ble-blu“ (černo-modrá).



S taškou v ruce odcházím a ptám se pořadatele, kde jsou sprchy. Z jeho odpovědi vnímám jen to podstatné: „Oben“. Říkám mu, česky, že dneska už do kopce nejdu. A on na to: „Was?“ Já: „Ale to nic“ a škrábu se mokrým svahem ke stanu se sprchami. Nejdřív se omylem dobývám do dámské části. Vyhánějí mně, že takhle tedy ne, že tam nepatřím. Říkám si, že je to jedno, po takové době, v tak strašné zimně... Sprchování patří k dalším nezapomenutelným zážitkům „tohoto zájezdu“. Umytý, oblečený do suchého a konečně zahřátý, odcházím do dalšího stanu. Kupuji si dvě plechovková piva a bratwurst. Zaplatím za ně jako za mírně ojetý automobil, ale přesto

spokojeně usedám, žvýkám a popíjím. Postupně se přidávají ostatní kamarádi a nastává okamžik, o kterém já říkám: „Všichni mluví, nikdo neposlouchá, ale nikomu to nevadí...“

František Tůma